

δειγμα, ὅτι ἐλθόντος τοῦ Πρ. Μεντζικώφ εἰς Κωνσταντινούπολιν, αὐτοὶ δὲν ἐπανέστησαν.

Τὸ δὲ τρίτον στρατόπεδον εἶναι κατ' αὐτὸν τὸ τοῦ ἐλ.ληνισμοῦ, ἥτοι τὸ θέλον τὴν προσάρτησιν τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ τοῦτο ἔχει κήρυκας μόνον τινὰς καθηγητὰς τοῦ πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁπαδοὺς μόνον ἐξηγμένους τινὰς μαθητὰς. Ὁ Κ. Οὐδίκινης εὐκόλως παρηγορεῖται, καὶ δὲν ἤξεύρει ὅτι ὁμιλῶν περὶ μαθητῶν καὶ καθηγητῶν, ὁμιλεῖ περὶ ὅλης τῆς πνευματικῆς κοινωνίας τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, ὁμιλεῖ περὶ τον ἰσχυροτέρου ἀγωγοῦ δι' οὗ μεταδίδονται αἱ ιδέαι καὶ τὰ αἰσθήματα, ὁμιλεῖ περὶ τῆς μαγικῆς ἐκείνης πηγῆς, ἥς τὰ νήματα ἔχουσι τὴν ἀκατανόητον ιδιότητα νὰ ὀξύνωσι τὰς ἀλύσεις εἰς ζήφῃ.

Τέλος δ' ἐπιστῶν τὰς ἐθνογραφικὰς ταύτας παρατηρήσεις του ὁ Κ. Οὐδίκινης, λέγει ὅτι οὐδέποτε σύμπραξις μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν λαῶν τῆς Τουρκίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, διότι μιτοῦσιν ἀλλήλους, καὶ θέλουσι προτιμήσει νὰ κητστραφῶν, οἱ Βούλγαροι, οἱ Ἕλληνες, οἱ Σλάβοι, ἕκαστος ἰδίᾳ ἢ νὰ σωθῶσιν ὅλοι ὁμοῦ. Πῶς ἄρα τοῦτο δὲν ὑπάρχει καὶ μεταξὺ Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων, συγχωνευθέντων εἰς ἓν ἔθνος, μόλις διὰ τῆς γλώσσης διακρινόμενοι, ἢ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Βλαχοποιμένων; Πρώτως νὰ μάθῃ ὁ Κ. Οὐδίκινης πόσοι Βούλγαροι ἠγωνίσθησαν ἀνδρείως ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, πόσοι Ἕλληνες οἰκοῦσιν ἐν ταῖς Βουλγαρικαῖς πόλεσιν ὡς ἰθαγενεῖς, καὶ ὅτι τὴν σήμερον Θρακοβούλγαροι εἶναι λεῖς περιλαμβάνουσα εἰς ἓν τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Βουλγαρικὴν ἐθνικότητα; Ὁ δὲ ἰσχυρισμός του εἶναι ἀντικρὺς ἀντικείμενος τῇ ἀληθείᾳ. Ἕλληνες, Βούλγαροι, Σέρβοι, Ἀλβανοὶ, Βλάχοι, εἰσὶν ὅλοι οἱ διασπαρέντες κρῖκοι τῆς βαγείσης βυζαντικῆς ἀλύσεως, εἰς ἑνώσιν τείνοντες, ἐν αἰσθημα ἔχοντες, ἓνα σκοπὸν ὑπάρξεως, μίαν ἐλπίδα τρέφοντες, μίαν ἐθνικότητα, τὴν βυζαντινὴν, ἐν γένος ἀγχνωρίζοντες.

Ἄν ὁ Κ. Οὐδίκινης ἔλεγεν ὅτι οἱ Ἕλληνες, δηλαδὴ οἱ χριστιανοὶ τῆς ἀνατολῆς, θέλουσι μὲν ὠφελῆθαι ἐκ τῆς Ῥωσικῆς ἐκστρατείας, ἀλλὰ θέλουσιν ὠφελῆθαι ἢ καὶν προσπαθῆσαι νὰ ὠφελῆθωσι δι' ἑαυτοὺς, καὶ οὐχὶ διὰ τὴν Ῥωσίαν, ἤθελεν εἰπεῖ ἀλήθειαν, ἣν εἶμεθα ἔτοιμοι νὰ συνομολογήσωμεν. Ἀλλ' ἂν ἤθελε νὰ εἰπῇ πᾶσαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ἔπρεπε νὰ προσθέσῃ ὅτι περὶ τῶν Ἑλλήνων τούτων καὶ τῶν χριστιανῶν τούτων τῆς ἀνατολῆς, ὁ ἴδιος οὐδεμίαν ἔχει ἀκριβὴ γνῶσιν.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Η ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ.

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ.

Ἐφημερίδες πολιτικαὶ ἐκδιδόμεναι ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ὁμολογητέον ὅτι ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ ἀξιώσεις τῆς πολιτικῆς, ὅσον καὶ ἂν ἀντίκεινται εἰς τὴν δικαιοσύνην,

ἢ ὅσον καὶ ἂν ἀγωνίζονται αἱ κυβερνήσεις νὰ ἐφαρμόσωσι τὸ ἀσυμπαθὲς ἐκεῖνο τῶν Ἀθηναίων ἀξίωμα οὕτινος ἐμνήσθημεν ἐν τῇ σελίδι 188 τοῦ φυλλαδίου τούτου, ἢ κοινὴ γνώμη πολλάκις θριαμβεύει, καὶ καθυκυβάλλει τὴν πολιτικὴν εἰς τὰς ἀδεκάστους αὐτῆς ἀποφάσεις. Ναι μὲν ἡ κοινὴ γνώμη δὲν ἐπικρατεῖ παντοῦ καὶ πάντοτε, διότι πάντοτε δὲν εἰσχωρήσαντες εἰσὶ τὰ φῶτα, — καὶ τοιαῦτα ὀνομάζομεν τὰ διαρρυθμίζοντα τὴν τε καρδίαν καὶ τὸν νοῦν, — διότι πολλάκις τὰς πεποιθήσεις ὑθάσσει ἐμῶρψαν προλήψεις, τῶν ὁποίων δυσχερεστάτη, ὡς γνωστὸν, ἡ ἐξάλειψις, καὶ διότι πολλὰ τοῦ ἡ ἱστορία διδάσκειται ἐμπαιθῶς, ἢ πλεονάζει ἡ ἀνηλεὲς ἐκείνη ἰδιοτελεῖα ἥτις ζητεῖ νὰ καθυποτάξῃ εἰς τὰς ἀδίκους αὐτῆς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς εὐγενεστέρους ἐπιθυμίας καὶ τὰ ἱερώτερα δικαιώματα. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι ὅπου τὰ φῶτα, — ὁποῖα ἐχαρακτηρίσαμεν αὐτὰ — διεδόθησαν, ἐκεῖ ἡ κοινὴ γνώμη παλαίει μὲν πάλιν ἐνίοτε δεινοτάτην, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπερισχύει. Καὶ πρὸς παράδειγμα φέρωμεν αὐτὴν τὴν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐλληνικὴν ἐπαναστάσιν.

Ἐξ ἑτῆ ἐμχομέθη πρὸς τὸν οἰκοδόμον ἄρπαγα τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν, καὶ ἐξ ἑτῆ ἡ κοινὴ γνώμη ἐμάχετο κατὰ τὴν δύσιν μάχην διαρκῆ καὶ ἀκάθεκτον κατὰ τῆς ἰδιοτελεῖας καὶ τῶν προλήψεων, αἵτινες, οὐχὶ μόνον παρεγνώριζον τὴν ἱερότητα τοῦ ἡμετέρου ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ κατέτρεχον αὐτόν. Ἡ κοινὴ γνώμη κατέβαλεν ὁμῶς ἐπὶ τέλους τὰς ἀντιστάσεις, διότι ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἡμισέληνος δὲν πρέπει νὰ κητπατῇ τὸν σταυρὸν, ὅτι ὁ ληστευθεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταδιώκῃ τὸν ληστὴν καὶ νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του, καὶ ὅτι ὁ στερηθεὶς βιαίως τῆς πατρίδος του ὑποχρεοῦται ὑπὸ τῶν νόμων τῶν τε θείων καὶ ἀνθρωπίνων νὰ ἀνακτήσῃ τὴν γῆν τῶν πατέρων του.

Δικαιοκτῶ ἑτῆ μετὰ τὴν θριαμβικὴν ἐκείνην ἐποχὴν, ἡ κοινὴ γνώμη τῆς δύσεως ἀποδύεται εἰς τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, καὶ ἀποδύεται τὸ πρῶτον ἐκεῖ ὅθεν, ὡς ἀπὸ ἐστίας φλογερᾶς, διαδίδονται οἱ ἀκτινοβολοὶ σπινθήρες τῆς ἐλευθερίας, ἐκεῖ ὅπου αἱ εὐγλωττότεραι φωναὶ ἱεροκηρύττουσιν ἀδιακόπως τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν δοῦλων ἐθνῶν. Καὶ ἐνῷ ὁ ἀετὸς τῆς ἄρκτου ὁρμῶν πρὸς τὴν ἀνατολὴν ζητεῖ νὰ ἀναγείρῃ ἐπὶ τοῦ θόλου τῆς Ἀγίας Σοφίας τὸν Σταυρὸν, ὁ τύπος τῆς ἰσχυροτέρας τῶν δυνάμεων τῆς δύσεως, ἀγωνίζεται ν' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου τὴν συλληθεῖσαν περιουσίαν τῶν πατέρων αὐτῶν.

Τοιαύτην ἀνέλαβον ἐντολὴν αἱ δύο ἐφημερίδες τῶν ὁποίων τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκδοσιν ἀναγγέλλομεν σήμερον.

Δικαιοσύνη, χριστιανισμὸς καὶ ἐμπορία, ἰδοὺ τὸ σήμα-βολον αὐτῶν.

Διὰ τῆς πρώτης ἀποσπᾶται ἀπὸ τῶν αἰμυσταγῶν χειρῶν τῶν ἀγρίων κατκτητῶν ἡ ξένη ἰδιοκτησία, καὶ ἀποδίδεται εἰς τοὺς νομίμους αὐτῆς κυρτοὺς.

Διὰ τοῦ δευτέρου κατορθοῦται ἡ ἔθνη, κοινωνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν χριστιανῶν, ἥτις εἶναι ἀνέφικτος ὑπὸ τὴν βάρβαρον τῶν Ὀθωμανῶν δυναστείαν.

Διὰ τῆς τρίτης, ὁ πλοῦτος τῆς Ἀνατολῆς ἐκμεταλλεύεται ὅλος ὑπὸ τὴν προστασίαν νόμων ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης, ἡ γεωργία καὶ ἡ βιομηχανία ἀναπτύσσονται, ὁ πολιτισμὸς ἐκπυξάνει τὴν κατανάλωσιν, αἱ ἀμοιβαὶ συναλλάγαι πολλαπλασιάζονται, καὶ μεγάλα προσκινῶνται ὠφελήματα εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐμπορίαν.

Ἡ δικαιοτέρα ἄρα, καὶ φιλανθρωποτέρα, καὶ συμφερότερη λύσις τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος εἶναι, λέγουσιν αἱ ἀνωτέρω ἐφημερίδες, ἢ ἀνακαίνισις τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας.

Εὐγνωμονοῦμεν πρὸς τοὺς σοφοὺς αὐτῶν συντάκτας, καὶ δὲν ἀμειβάλλομεν ὅτι, ὡς καὶ πρὸ εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν, δὲν θέλει βραδύνει νὰ συνομολογήσῃ καὶ ὅλη ἡ ἡνῶρη, τὸ ἱερὸν τῆς ὑποθέσεως ὑπὲρ τῆς τόσῃ γενναίως συνηγοροῦσι.